

Lucia de Brouckère (1904-1982)

De familie de Brouckère is geen onbekende in de Belgische politiek. Het *De Brouckèreplein* te Brussel bijvoorbeeld draagt de naam van Charles de Brouckère, liberaal burgemeester van Brussel van 1848 tot 1860. De familie de Brouckère heeft West-Vlaamse wortels en komt uit de regio Roeselare - Torhout. Zo was de vader van de Brusselse burgemeester, die trouwens ook Charles noemde, schepen van het Brugse Vrije in 1789 en 1792.

Lucia de Brouckère is via haar vader Louis de Brouckère, een socialistisch politicus, rechtsreeks aan deze familie verwant. Het is van haar vader dat ze het pacifistische gedachtengoed 'erfde'. Hij was in de jaren 1920 de Belgische afgevaardigde in verschillende commissies van de toen aan gang zijnde ontwapeningsconferenties van de Volkenbond. In 1930 en 1935 nodigde dezelfde

Volkenbond hem uit om les te geven aan de vermaarde Haagse Academie voor Internationaal Recht in het Vredespaleis te Den Haag.

In 1934 is Lucia de Brouckère de eerste voorzitter van het Belgische Wereld Vrouwen-Comité tegen Oorlog en Fascisme (Comité Mondial des Femmes contre la Guerre et le Fascisme). Dit comité vindt zijn wortels in de Volksfront (Front Populaire). Het verzamelt voornamelijk feministen van linkse signatuur maar vindt ook aanhangers in liberale en vrijzinnige middens. Centraal staan de oproep tot vrede en het antifascisme als gevolg van de opkomst van Benito Mussolini en de machtsovername van Adolf Hitler. Het Wereld Vrouwen-Comité geniet dan ook, zoals de volksfrontbeweging de steun van de 3de Internationale.

In 1936 is het Wereld Vrouwen-Comité medeorganisator van het Internationaal Vredescongres op de Heysel waar meer dan 5.000 vrouwen samenkwamen tussen 3 en 6 september. Zij willen hiermee de 2de Italiaans-Ethiopische oorlog veroordelen (1935-1936) en de verzwakte Volkenbond ondersteunen.

In 1938 houdt het Wereld Vrouwen-Comité ook internationale protestacties tegen de onthoofding van Liselotte Herrmann in de Berlijnse Plötzensee gevangenis.

Na de 18daagse Veldtocht ondersteunt de Belgische afdeling van het Wereld Vrouwen-Comité vrouwen van krijgsgevangen. In 1941 gaan de meeste leden in het verzet. Lucia de Brouckère vertrekt zij naar Londen, werkt verder in het onderzoek en neemt vanaf 1944 een functie op bij het Ministerie van Economie van de regering in ballingschap.

Naast haar pacifistisch en feministisch engagement was Lucia de Brouckère ook een vermaard chemicus. Voor de 2de wereldoorlog was zij vanaf 1927 assistent aan de universiteit te Gent die vanaf 1930 volledig vernederlandsd. Na de 2de Wereldoorlog ontplooipte zij tussen 1945 en 1974 een academische loopbaan aan de Universiteit Libre de Bruxelles (ULB) en was aldaar een naaste medewerker van Ilya Prigorie (nobelprijs Chemie 1977). De Haute école Lucia de Brouckère en het Brusselse 'Maison de la Laïcité', de tegenhanger van het Huis van de Mens, zijn naar haar vernoemd.